

על השמיטה מזוית נשית

מאת נועה ברקת, הרדוף

אני לומדת לאהוב את המונח שמיטה. הוא היה תמיד קשור אצלי לכנפיים שמוטות - למשהו שלא מוחזק כמו שצריך. אבל אני לומדת לחבב את הפעולה. לשמוט. לא להפיל, לא לזרוק, לא להרפות, לא לעזוב. לא להניח. משהו קצת אחר. כשאתה שומט אתה עושה את כל אלו, אבל גם עוד משהו עדין, נפשי. לא שומטים משהו שכבר לא זקוקים לו. שומטים דווקא משהו שרוצים, אפילו מאוד, מתוך הבנה שישנם זמנים שבהם זה כבר לא יעזור להיאחז במה שרוצים. מרפים, שומטים, הולכים הלאה. בעולמנו המערבי אנחנו חיים כל הזמן בקו ישר, קדימה. מחברים עוד נקודה לעוד נקודה, כמו בחוברות עבודה ורק בסוף אנחנו יכולים לגלות איזו צורה הייתה לחיינו. אנחנו מתבייתים על המטרה הבאה שלנו, נעים לעברה, משיגים אותה והולכים הלאה. אנחנו בשליטה. שמיטה היא ההפך הגמור משליטה. היא ההבנה העמוקה שהכול זורם, משתנה, ששום דבר לא נשאר לנצח, אפילו הדברים הטובים. שמיטה היא ההבנה שגם ההישג הגדול ביותר ישתנה וגם הכישלון הגרוע ביותר ישתנה. היא ההבנה שהכול מתפורר, חוזר ליסודותיו ומתעצב מחדש. שמיטה מאפשרת לראות ללב הדברים, ללב הזמנים, אל לב המהות. שמיטה היא הרפייה מודעת, היא שחרור מכוון, היא הצהרת חירות. שמיטה מאפשרת לנו לחיות מבלי להיכבל לתוצרי חיינו. היא מאפשרת לנו לנוע בקצב אמיתי של החיים, שבו יש זמנים של התקדמות קדימה וזמנים של קפיאה, חזרה ומנוחה, שבהם מבשילה התנועה הבאה, הצעד הבא שלנו. וכשאנו מבינים את הצורך שלנו לנוח, את חשיבות השינה היומיומית והקוסמית, אנחנו יכולים להתחבר למקצבים שמסביבנו - להתמלאות הירח ולהתחסרותו, למעגל העונות, לסיבובו של כדור הארץ סביב השמש, למחזור החודש, השנה, שבע השנים. שמיטה לא מעודדת השתמטות. היא רק מעירה אותנו להבחין שישנם זמנים שבהם יש לשמוט, שבהם יש להניח, שבהם יש לתת לחיים לנוע בדרך אחרת, מעגלית, ריתמית. שמיטה היא הסיכוי שלנו.